

„Minden egyes sora ragyogó volt! Imádtam az *Opált*! Lenyűgöző, érzéki, izgalmas!
Örömmel csatlakozom a Daemon-rajongók csapatához!”

– Nancy Holder, bestseller szerző

OPÁL

Mindent kockára
tesznek...

finep
selection

J. L. ARMENTROUT

J . L . A R M E N T R O U T

OPÁL

LUXEN 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Írta: J. L. Armentrout
A mű eredeti címe: Opal

A művet eredetileg kiadta:
Entangled Publishing, LLC

Fordította: Miks-Rédai Viktória
A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd

Copyright © 2013 by Jennifer L. Armentrout
This translation published by arrangement with Entangled Publishing,
LLC. All rights reserved.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 373 857 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2014-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Gera Zsuzsa
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a
teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan
vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást –
nem sokszorosítható.

*Ezt a könyvet a nyerő Daemon Inváziós Csapatnak ajánlom.
Lányok, ti vagytok a legjobbak!*

Janalou Cruz

Nikki

Ria

Beth

Jessica Baker

Beverley

Jessica Jillings

Shaaista G

Paulina Zimnoch

Rachel

ELSŐ FEJEZET

NEM TUDOM, MI ÉBRESZTETT FEL. Az év első kemény hóviharának szele elcsitult múlt éjjel, a szobám csendes volt. Békés. Húnyorogva az oldalamba fordultam.

Harmatos levél színű szempár nézett vissza rám; riasztóan ismerős szín, de fénytelen ahhoz a pillantáshoz képest, amit úgy szerettem.

Dawson.

Magamhoz szorítottam a takarómat, lassan felültem és kisöpörtem kócos hajamat az arcomból. Talán még mindig alszom. Elképzelni sem tudtam, miért ül Dawson – annak a fiúnak az ikerbátyja, akibe örültem, mélyen és alighanem tényleg bolondul szerelmes voltam – az ágyam szélén.

– Izé... minden rendben? – Megköszörültem a torkomat, de a hangom reszelős maradt, mintha szexi hatást akartam volna kelteni, de – a saját véleményem szerint legalábbis – csúfos kudarcot vallottam volna. Egy hét telt el azóta, hogy Mr. Michaels, anyám pszichópasija bezárt egy ketrecbe abban a raktárban, de még mindig rekedt voltam a hosszas sikoltozástól.

Dawson lesütötte a szemét. Sűrű, sötét pillái magas, élesen kirajzolódó járomcsontjáig értek, az arca sápadtabb volt az egészségesnél. Azt már tudtam, hogy komolyan megsérült.

Az órára pillantottam. Hajnali hat lesz mindjárt.

– Hogyan jutottál be?

– Csak úgy bejöttem. Anyukád nincs itthon.

Ha bárki másról van szó, ettől a frász is kitört volna, de Dawson nem ijesztett meg.

– Winchesterben maradt, a hó miatt.

Dawson bólintott.

– Nem tudtam aludni. Nem is aludtam.

– Egyáltalán?

– Nem. És Dee meg Daemon is érzi. – Úgy nézett rám, mintha azt várná: értsem meg, amit nem tud szavakba foglalni.

A három iker – a fenébe, *mindenki* – néhány napja meglapult, úgy várta a Védelmi Minisztérium felbukkasását, amióta Dawson megszökött a luxeneknek fenntartott börtönből. Dee még mindig nem tudta feldolgozni a barátja, Adam halálát, és imádott fivére visszatérését. Daemon igyekezett támaszt nyújtani Dawsonnak, és mindenre figyelni. És bár a birodalmi rohamosztigosok még nem rohanták le a házainkat, azért egyikünk sem nyugodott meg.

Minden túl simán ment, ami ritkán jelentett jót.

Néha... néha úgy éreztem, már elkészítették nekünk a csapdát, mi pedig egyenesen belerohanunk.

– Mit csináltál?

– Sétáltam – felelte kipillantva az ablakon. – Sosem gondoltam, hogy visszajutok ide.

Amit Dawsonnal végigcsináltak és végigcsináltattak, túl rémes volt ahhoz, hogy felidézsem. Mélyről jövő sajnáltság töltötte meg a szívemet.

Nem is akartam gondolni rá, mert olyankor elkerülhetetlenül felbukkant előttem Daemon képe ugyanabban a helyzetben, és azt nem bírtam elviselni.

Dawsonnak azonban szüksége volt valakire. Felemeltem a kezeimet, ujjaimat ráfontam az ismerős obszidián medálra.

– Szeretnél beszélni róla?

Ismét a fejét rázta, néhány göndör tincse a szemébe hullott. Hosszabb volt a haja, mint Daemoné, hullámosabb, és ráfért volna egy vágás. A két fiú egy mintából született, de most cseppet sem hasonlítottak egymásra, és nem csak a hajuk miatt.

– Rá emlékeztetsz. Bethre.

Nem tudtam, mit felelhetnék erre. Ha csak feleannyira szereti a lányt, mint én Daemont...

– Tudod, hogy életben van. Láttam.

Dawson a szemembe nézett. Pillantásából tengernyi szomorúságot és titkot olvastam ki.

– Tudom, de már nem ugyanaz. – Elhallgatott, lehajtotta a fejét. Most éppen úgy hullott a haja a homlokába, mint Daemonnek szokott.

– Te... szereted a testvéremet?

A hangjából kicsendülő magánytól még jobban összeszorult a szívem. Mintha nem is remélte volna, hogy újra megtalálja a szerelmet. Mintha elvesztette volna benne a hitét.

– Igen.

– Sajnálom.

Összerezentem. A takaró kicsúszott az ujjaim közül, és lehullott.

– Mit sajnálsz?

Dawson fáradtan sóhajtott, felnézett, aztán egy követhetetlenül gyors mozdulattal végigfuttatta az ujjait a bőrömön – a csuklómon

éktelenkedő, halvány rózsaszín hegeken, amelyekkel a bilincsek bélyegeztek meg.

Gyűlöltem a nyomokat, alig vártam a napot, hogy végleg eltűnjenek. Ahányszor csak rájuk pillantottam, eszembe jutott a bőrömnék nyomódó ónix okozta fájdalom. Már a szétkiabált torkomat is elég nehéz volt megmagyarázni anyunak, hát még Dawson hirtelen feltűnését. A hóvihár előtt, amikor együtt látta Daemont az ikerbátyjával, az arcára szinte hitetlenkedő kifejezés ült ki, bár boldognak tűnt, hogy az elveszett fivér hazatért. Ezeket a hegeket azonban hosszú ujjú felsők alá kellett rejtennem, ami télen bevált, de fogalmam sem volt, mit csináljak velük nyáron.

– Beth testén is ilyen nyomok voltak, valahányszor láttam – felelte Dawson halkán, és visszahúzta a kezét. – Igazi szabadulóművész lett, de végül mindig elkapták, és mindig megkínozták. Bár neki általában a nyakára tették.

A rosszullet kerülgetett. A nyakára? Azt nem bírtam volna ki.

– Gyakran... gyakran láttad őt? – Tudtam, hogy legalább egyszer találkozhattak, amíg a védelmisek börtönében raboskodtak.

– Nem tudom. Összezavarodott az időérzésem. Az elején még igyekeztem számon tartani a napokat a behozott emberek segítségével. Meggyógyítottam őket, és ha túléltek, általában újra számolni tudtam a napokat, amíg megint minden szét nem esett. Négy nap. – Felállt, az ablakhoz lépett és elhúzta a függönyt; én csak a téli eget láttam, és a havas ágakat. – Utálták, amikor minden szétesett.

Azt el tudtam képzelni. A Védelmi Minisztérium, pontosabban a Daedalus, egy csoport a Védelmi Minisztériumon belül, azt tűzte ki céljává, hogy luxenek alkalmazásával változtatnak át embereket. Néha működött.

Néha nem.

Dawsont elnézve megpróbáltam visszaemlékezni, mit mondott róla Daemon és Dee. Ő volt a kedves iker, vidám, elbűvölő – Dee fiúváltozata, ám semmiben sem hasonlított a fivérükre. Ez a Dawson azonban megváltozott: morózus lett és távolságtartó. Nem beszélt Daemonnel, és egy szót sem árult el arról, mit tettek vele. Matthew, a luxenek nem hivatalos gyámja, úgy vélte, jobb lesz, ha nem is erőltetjük.

Még csak azt sem mondta el, hogyan szökött meg. Gyanúm szerint dr. Michaels, az a hazug dögpátkány, szándékosan tétútra vezetett bennünket Dawson hollétét illetően, mialatt ő elhúzott Dodgeból, és „kiszabadította” Dawsont. Egyedül ennek volt értelme.

A másik változat jóval sötétebb és sokkal, sokkal gonoszabb volt. Dawson újra a kezét nézte.

– Daemon... ő is szeret téged?

A kérdés visszarántott a jelenbe. Zavartan néztem rá.

– Igen. Gondolom.

– Mondta?

Egy szóval sem.

– Nem mondta ki. De azért azt hiszem, szeret.

– Ki kellene mondania. Mindennap. – Dawson hátrahajtott a fejét és lehunyta a szemét. – Régóta nem láttam havat – jelentette ki szinte vágyakozva.

Ásítva kilestem az ablakon. A viharfront, ahogy megjósolták, elérte a világ ezen szegletét, és egy hétvége alatt maga alá gyűrte Grant megyét. Hétfőre és keddre iskolai szünetet rendeltek el, és a tegnapi hírek szerint hétvégéig is eltart majd, mire mindenkit kiásnak a hó fogságából. Jobbkor nem is jöhetett volna a blizzard – így legalább egy teljes hét állt rendelkezésünkre, hogy kitaláljuk, mit kezdünk Dawsonnal.

Végül is az iskolába nem állíthatott be csak úgy.

– Ilyet én még életemben nem láttam. – Észak-Floridában nőtem fel, és bár néha ott is voltak riasztó jégviharok, hó azonban soha.

Dawson ajkán apró, szomorú mosoly jelent meg.

– Majd meglátod, milyen szép, ha feljön a nap.

Kétségtelenül. Minden csupa fehér.

Dawson felpattant, és máris a szoba másik felén állt. Egy pillanattal később megéreztem a meleg bizsergést a tarkómon, a szívverésem felgyorsult. Dawson félrepillantott.

– Jön a testvérem.

Tíz másodperc sem telt el, és Daemon megjelent a hálósobám ajtajában; a haját elfeküdte, flanel pizsamanadrágja gyűrött volt. És nem viselt felsőt. Kint méteres a hó, Daemon pedig félmeztelen.

Legszívesebben a szememet forgattam volna, de ahhoz le kellett volna vennem a szemem a mellkasáról... és a hasáról. Gyakrabban kellene inget hordania.

Daemon a testvére nézett, aztán vissza rám.

– Pizsamaparti van? És engem meg se hívtatok?

A bátyja csendben ellépett mellette, ki a folyosóra. Nem sokkal később becsukódott a bejárati ajtó.

– Na, jó – sóhajtott Daemon. – Az elmúlt napokban ebből állt az életem.

– Sajnálom – feleltem fájó szívvel.

Daemon az ágyhoz lépett, és félrebillentette a fejét.

– Akarom egyáltalán tudni, mit keresett a testvérem a hálószobában?

– Nem tudott aludni. – Néztem, ahogy Daemon lehajol, és ránt egyet a takarómon. Önkéntelenül belekapaszkodtam, mire rántott rajta még egyet, én pedig eleresztettem. – Azt mondta, zavar benneket.

Daemon befeküdt mellém, és oldalra helyezkedett, hogy szembenézhesen velem.

– Minket nem zavar.

Így már szűkös lett az ágy. Hét hónapja – a fenébe!, négy hónapja – vihogógörcsöt kaptam volna, ha valaki azzal jön nekem, hogy az iskola legszexibb és időnként legmogyoróvább fiúja bújik be mellém. De azóta sok minden megváltozott. Hét hónapja még a földönkívüliekben sem hittem.

– Tudom – feleltem oldalra fordulva. A tekintetem végigsiklott széles járomcsontján, telt alsó ajkán és különleges, ragyogó zöld szemén. Daemon szép volt, de szúrós, mint a karácsonyi kaktusz. Röggös úton mentünk végig, hogy idáig jussunk; hogy egy szobában időzzünk, mégse gyűrjön le az emberölésig fajuló hirtelen felindulás. Be kellett bizonyítania, hogy valóban érez valamit irántam, és végül meg is tette. Az elején nem ő volt a legkedvesebb ember, akit ismertem, és igazán volt még mit jóvátennie. Nem állt szándékomban elengedni a tartozását. – Azt is mondta, hogy Bethre emlékeztetem.

Daemon tekintete elsötétült. Most valóban forgatni kezdtem a szememet.

– Nem úgy, ahogy gondolod.

– Őszintén, akármennyire is szeretem a testvéremet, nem örülök neki túlságosan, hogy a hálószobádban tölti az idejét. – Izmos karjával felém nyúlt, kisöpört néhány kósza tincset az arcomból, és a fülem mögé simította őket. Megborzongtam. Daemon elmosolyodott. – Késztetést érzek, hogy megjelöljem a területemet.

– Hallgass el!

– Jaj, imádom, amikor így felfújod magad! Nagyon szexi.

– Javíthatatlan vagy.

Daemon még közelebb húzódott, a combját az enyémhez nyomta.

– Örülök, hogy édesanyád máshol esett a hó fogságába.

– Miért? – néztem rá kérdően.

Daemon megvonta széles vállát.

– Kétlem, hogy tetszene neki ez a helyzet.

– Ó, biztosan nem.

Még egy kis fészkelődés, és már csak egy hajszálnyi választott el minket egymástól. A Daemon testéből folyamatosan áradó hő elborított.

– Mondott valamit Willről? – kérdezte.

Egyszerre kihűltem belül. Vissza a valóságba – a riasztó, kiszámíthatatlan valóságba, ahol semmi sem az, aminek tűnik. Konkrétan, Mr. Michaels.

– Csak amit múlt héten is, hogy elment valami konferenciára, meg a családját látogatja meg, de mindketten tudjuk, hogy ez hazugság.

– A jelek szerint előre tervezett, hogy ne tűnjön fel a távolléte.

Willnek valóban el kellett tűnnie, mert ha a mutáció sikeres, az időbe kerül.

– Gondolod, hogy visszajön?

Daemon a keze fejével megsimította az arcomat.

– Majd bolond lesz.

Valójában nem, gondoltam, és lehunytam a szememet. Daemon nem akarta meggyógyítani Willt, de kényszerhelyzetbe került. Az átadott energiák így nem érték el az emberek sejtszintű megváltoztatásához szükséges erősséget. Will sebe pedig nem is volt halálos, vagyis a mutáció vagy tartósnak bizonyul, vagy nem. Ha pedig elmúlik a hatása, Will visszajön, ezt lefogadtam volna. Bár a saját pecsenyéjét sütögette a védelmisk tüzénél, a tény, hogy tudta, engem

Daemon változtatott meg, ért annyit a minisztériumnak, hogy visszavegyék miatta. Gondot jelentett – hatalmas gondot.

Szóval vártunk... vártuk, mi esik a fejünkre.

Felnéztem. Daemon még mindig engem figyelt.

– Ami Dawsont illeti...

– Nem tudom, mit tehetnék – ismerte be. A keze lejjebb vándorolt, a nyakamra, a melleim felé. Elakadt a lélegzetem. – Nem szól hozzám, mostanában Deehez is alig. Legtöbbször bezárkózik a szobájába, vagy az erdőben bóklászik. Én meg követem, de ezt ő is tudja. – Daemon keze a csípőmön állt meg. – De azért...

– Időre van szüksége. – Előrehajoltam, és megcsókoltam az orra hegyét. – Sok mindenen ment keresztül, Daemon.

Görcsbe rándultak az ujjai.

– Tudom. Különbén is... – Olyan gyorsan mozdult, hogy fel sem fogtam, mit csinál: a hátamra gördített, és a fejem két oldalán támaszkodva fölém került. – ...elhanyagolom a kötelességeimet.

És máris minden gond, minden félelem, megválaszolatlan kérdés egyszerűen semmivé vált. Daemon ilyen hatással volt rám. Felnéztem rá, alig kaptam levegőt. Nem tudtam pontosan, mit ért a „kötelességei” alatt, de élenken el tudtam képzelni.

– Kevés időt töltöttem veled. – Csókot nyomott a jobb halántékomra, majd a balra is. – De attól még gondoltam rád.

A szívem a torkomban dobogott.

– Tudom, hogy sok dolgod volt.

– Tudod? – Az ajka most a homlokomat súrolta. Amikor biccentettem, odébb mozdult, fél könyékre helyezve a testsúlyát, szabad kezével megfogta az államot, és hátrahajtotta a fejemet. A tekintete az enyémbé fúródott.

– Te hogy viseled?

Minden önuralmamát összeszedve a szavai értelmére összpontosítottam.

– Bírom. Miattam nem kell aggódnod.

– A hangod... – vetette fel aggodalmasan. Összerezcentem, és teljesen feleslegesen megköszörültem a torkomat.

– Már sokkal jobb.

Daemon tekintete elsötétült, a hüvelykujjával megcirógatta az államát.

– Még nem eléggé, de már szinte tetszik.

– Igen? – mosolyogtam.

Daemon bólintott, és az ajkam fölé hajolt. Édesen, lágyan csókolt, az egész testemben éreztem.

– Mondhatni, szexi. – Újabb hosszabb és mélyebb csók. – Ez a reszelős hang... de azért azt kívánom, bárcsak...

– Ne! – Sima arcára tettem a tenyeremet. – Jól vagyok. Ráadásul van a hangszálaimon kívül más aggódnivalónk is. A nagy képnek ez csak egy apró részlete.

Daemon felvonta a szemöldökét. Ez tényleg koraéretten hangzott. Felkuncogtam az arca láttán, és már le is romboltam az illúziót.

– Hiányoztál – ismertem be.

– Tudom. Nem élhetsz nélkülem.

– Ezt azért nem mondanám.

– Ismerd be!

– Na, tessék! Az egód már megint útban van – cukkoltam.

Daemon most a nyakamat csókolgatta, az állam alatt.

– Minek az útjában?

– A tökéletes hangulatéban.

Daemon felhorkant.

– Csak szólok, hogy ami útban van...

– Ne tetézd – intettem le, bár beleborzongtam, amikor a kulcsontom tövében lévő mélyedéshez ért az ajka. Ebben semmi rossz nem volt.

Sosem árultam volna el Daemonnek, de eltekintve a *szúrós* énjétől, amely időről időre felütötte rusnya fejét, ő állt a legközelebb a tökéleteshez az életemben.

Ravaszan felnevetett, mire csiklandósan tekeregni kezdtem. Végigsimított a karomon, a derekamon, megfogta a combomat és a saját dereka köré fűzte.

– Olyan piszkos a fantáziád! Csak azt akartam mondani, hogy mindenben tökéletes vagyok, ami számít.

Felnevettem, és átkaroltam a nyakát.

– Hát persze. Teljes mértékben ártatlan vagy.

– Nem, ilyesmit sosem állítottam. – Az alteste az enyémhez simult; levegőért kaptam. – Sokkal inkább...

– Bűnös? – A nyakába temettem az arcomat, és belélegeztem az illatát. Szabad levegőre, friss levelekre és fűszerekre emlékeztetett. – Igen, de titokban kedves is. Azért szeretlek.

Daemon megborzongott és megdermedt, a szíve kihagyott egy dobbanást, aztán mellém heveredett, és szorosan magához ölelt – olyan szorosan, hogy fészkelődnöm kellett, hogy a fejem is elférjen.

– Daemon?

– Minden rendben – felelte rekedtesen, és homlokon csókolt. – Jól vagyok. Csak... még korán van. Nincs iskola, nem várható, hogy édesanyád ránk rontson és a teljes neveden szólítson. Egy kicsit most úgy tehetünk, mintha az örült világ odakint nem is létezne. Ágyban tölthetjük a délelőttöt, mint a hétköznapi tinik.

Mint a hétköznapi tinik.

– Tetszik az ötlet.

– Nekem is.

– Hát persze – mormoltam, és olyan szorosan hozzásimultam, hogy gyakorlatilag eggyé váltunk. Éreztem, amint a szíve egy ütemre ver az enyémmel. Tökéletes. Éppen erre volt szükségünk – csendes, normális percekre. Csak ő meg én.

És akkor szétrobbant az első udvarra néző ablak; valami nagy és fehér zuhant be rajta, hó és üvegcserepek záporában. A rémült sikoly a torkomban szakadt, amikor Daemon legördült az ágyról, és immár luxen alakjában ugrott fel, emberhez hasonló fényalakként. Csak néhány drága pillanatig bírtam ránézni.

Szent szar! – hallottam meg a hangját a gondolataim között, és mivel nem rontott rá senkire, lassan feltérdeltem, és átkukucskáltam az ágy peremén.

– Szent szar! – nyögtem ki hangosan.

A ritka, hétköznapi pillanat véget ért. A hálószobám padlóján egy holttest hevert.

MÁSODIK FEJEZET

LEBÁMULTAM A HALOTT FÉRFIRA. Olyan ruhát viselt, mint aki kész csatlakozni a Hoth jégbolygójára települt lázadók szövetségéhez. Ködös agyamnak beletelt egypár másodpercébe, hogy fel fogjam: ezzel a ruházattal tökéletesen elrejtőzhetett a hóban. Leszámítva persze a fejéből csorgó vörösséget.

Zakatoló szívem még magasabb fordulatszámra kapcsolt.

– Daemon?

Megpördült, visszavette emberi alakját, és a derekamat átfogva távolabb húzott a holttesttől.

– Ez egy... egy tiszt... – dadogtam, és rácsaptam a karjára, hogy eressen el. – A védel...

Hirtelen Dawson jelent meg az ajtóban, a szeme ugyanúgy izzott, mint Daemoné – két csiszolt, ragyogó gyémánt.

– Az erdő szélén ólálkodott.

Daemon karja elernyed.

– Te... te tetted ezt?

A bátyja pillantása a testre esett. Az – nem bírtam rá személyként gondolni – kicsavarodott, természetellenes helyzetben hevert a padlón.

– A házat figyelte – felelte Dawson, és felemelt egy megolvadt kamerának tűnő holmit. – Képeket készített. Abbahagyattam vele.

Na, igen, és egyenesen berepítette a hálószobám ablakán.

Daemon eleresztett, és a test mellé lépett. Lekuporodva felhajtotta a fehér tollkabátot. Füstölgő fekete folt tárult fel a halott mellkasán, égett hús bűze terjengett.

Lemásztam az ágyról, a kezemet a számra szorítottam, arra az esetre, ha rám jönne a hányinger. Már láttam, amikor Daemon eltalált egy embert a Forrás – a luxenek fény-alapú hatalma – erejével. Abból csak hamu maradt, de ennek a férfinak keresztülégett a mellkasa.

– Pontatlanul célzol, bátyám – jegyezte meg Daemon, és eleresztette a kabátot; a hátán görcsösen megfeszültek a vaskos izmok. – Az ablak?

Dawson tekintete az ablakra villant.

– Kijöttem a gyakorlatból.

Leesett az állam. Kijött a *gyakorlatból*? Ahelyett, hogy elhamvasztotta volna, feldobta a levegőbe, egyenesen az ablakomba. Arról nem is beszélve, hogy *megölte*. Nem, arról inkább tényleg ne is beszéljünk!

– Anyu kitekeri a nyakamat – állapítottam meg tompán. – De most már tényleg.

A törött üveg miatt – annyi részlet közül éppen ezt választottam, de legalább valami más volt, mint a padlómon heverő holttest.

Daemon lassan felegyenesedett; a szeméből nem tudtam semmit kiolvasni, az állkapcsát úgy szorította össze, mintha kővé vált volna. Nem vette le a szemét a testvéréről, az arca üres maszk volt.

Dawson felé fordultam, összeakadt a pillantásunk. Most először megrémültem tőle.

A nappaliban álltam – miután sietve felöltöztem és megmosakodtam –, napok óta először ismét idegenek gyűrűjében. Sejtettem, hogy ha valaki fényből áll, annak komoly előnye, hogy bárhová odaér egyetlen szempillantás alatt.

Adam halála óta mindenki nagy ívben elkerült, úgyhogy fogalmam sem volt, mi várható. Alighanem lincselés. Én a helyükben arra vágytam volna, ha szembekerülök valakivel, aki egy szerettem haláláért felelős.

Dawson a karácsonyfa egykori helyén állt, háttal a szobának, két kezét zsebre téve, a homlokát az ablaknak nyomva. *Semmit* sem szólt, amióta fellöttük a denevérjelet, és hanyatt-homlok megérkeztek a földönkívüliek.

Dee a kanapéra kuporodott, a szemét nem vette le a bátyja hátáról. Úgy tűnt, minden idegszála megfeszült, mint egy-egy húr, az arca dühtől vöröslött. Valószínűleg zavarta, hogy ebben a házban kell lennie... vagy a közelemben. Miután *mindaz* megtörtént, nem volt alkalmunk beszélni egymással.

Inkább a többi résztvevőre koncentráltam. A gonosz csodaikrek, Ash és Andrew, Dee mellett ültek, és egyre azt a helyet nézték, ahol a bátyjuk, Adam állt utoljára... és ahol meghalt.

Nem szívesen töltöttem az időmet a nappaliban, mert arra emlékeztetett, mi történt, miután Blake végre kimutatta a foga fehérjét. Valahányszor lejttem ide – nem túl gyakran, amióta kihordtam a könyveket innen –, én is azonnal odanézttem, a dohányzóasztal alatti rongyszőnyegtől balra. A fenyőparketta ragyogóan tiszta volt, de én még mindig láttam a kékes folyadékot, amelyet együtt itattam fel Matthew-val szilveszter éjjelén.

Keresztbe fontam magam előtt a karom, hogy ne reszkessek.

Ketten közeledtek a lépcső felől. Daemon volt az, és a gyámjuk, Matthew. Korábban ők szabadultak meg a holttesttől, elhamvasztották az erdő mélyén, miután körülnéztek a környéken.

Daemon mellém lépett, és meghúzta kapucnis felsőm szélét.

– El van rendezve.

Alig tíz perce mentek fel egy ponyvával, egy kalapáccsal és pár szeggel.

– Köszönöm.

Bólintott, a pillantása a bátyjára esett.

– Talált valaki valamilyen járművet?

– A bekötőút mellett állt egy Expedition – felelte Andrew, és pislantott. – Kiégettem.

Matthew a fotel karfájára telepedett; úgy nézett ki, mint akinek jól jönne egy ital.

– Jó... de azért mégsem jó.

– Na, ne már! Komolyan? – csattant fel Ash. Közelebről megnézve ma nem hozta a szokásos, tökéletes jéghercegnő formáját. A haja élettelenül csüngött az arca mellett, ráadásul melegítőben volt. Talán sose láttam még melegítőben. – Ez egy újabb halott védelmis. Összesen hány halt meg, kettő?

Nos, valójában a negyedik volt, de erről nem kellett tudniuk.

Ash hátrakotorta a haját, csorba körmeivel az arcába vajt.

– Tudjátok, el fognak gondolkodni, hogy hol vannak. Az emberek nem tünedeznek el csak úgy.

– Az emberek állandóan eltünedeznek – felelte halkán Dawson, de meg se fordult. A szavai mintha kiszippantották volna a levegőből az oxigént.

Ash rávillantotta ragyogó, zafirkék szemét. Ami azt illeti, mindenki Dawsonra nézett, hiszen most szólalt meg először azóta, hogy összegyűltünk. A lány a fejét rázta, de bölcsen hallgatott.

– Mi van a fényképezőgéppel? – kérdezte Matthew. Feleltem az olvadt dobozt, amelyből még mindig sugárzott a meleg.

– Ha voltak is képek, már nincsenek.

– A házat figyelte – fordult meg Dawson.

– Tudjuk – felelte Daemon, és közelebb lépett hozzám. A testvére oldalra billentette a fejét, és tompán így szólt:

– Számít egyáltalán, mi volt a gépen? Figyeltek benneteket. *Őt.* Mindannyiunkat.

Újra megborzongtam, de inkább a hangszíne, mint a mondanivalója miatt.

– De legközelebb inkább... nem is tudom, beszéljünk, és csak utána hajigáljunk be embereket az ablakokon, ha lehet! – Daemon karba tette a kezét. – Megoldható?

– És hagyjuk, hogy a gyilkosok elsétáljanak? – szólalt meg Dee reszkető hangon, elsötétülő szeme dühösen villant. – Mert úgy tűnik, éppen valami ilyesminek kellene történnie. Úgy értem, az a védelmis meg is ölhetett volna valakit közülünk, te meg futni hagynád!

Jaj, ne! A szorongás kőként nehezedett a szívemre.

– Dee, tudom... – lépett előre Daemon, de a húga a szavába vágott.

– Nekem csak ne tudomozz! – csattant fel. A szája remegett. – Eleresztetted Blake-et. – Rám nézett. Mintha hasba rúgott volna. – Ketten eresztettétek el.

Daemon a fejét rázva leengedte a kezét.

– Dee, aznap már elég gyilkosság történt. Elegen haltak meg.

Dee úgy nézett rá, mintha Daemon megütötte volna, és maga köré fonta a karjait, hogy védekezzen.

– Adam sem akart volna több halált – szólalt meg Ash csendesen, visszahuppanva a kanapéra. – Olyan békeszerető volt!

– Kár, hogy nem kérdezhetjük meg, hogy mit gondol valójában, nem? – húzta ki magát Dee, mintha erővel kellene kipréselnie a következő szavakat. – Mert *meghalt*.

Bocsánatkérés tolult a nyelvemre, de mielőtt kimondhattam volna, Andrew szólalt fel.

– Nemcsak hogy eleresztettétek Blake-et, de hazudtatok is nekünk. Tőle – intett felém – nem várok lojalitást, de tőled? Daemon, eltitkoltad a dolgokat, és Adam meghalt.

Megpördültem.

– Adam halála nem Daemon hibája. Ne kend rá!

– Kat...

– Akkor kié? – Dee állta a pillantásomat. – A tiéd?

Mély lélegzetet vettem.

– Igen.

Daemon megmerevedett mellettem, de akkor Matthew, az örök békebíró közbelépett.

– Na, jó, ennyi elég volt. A veszekedés és sárdobálás nem vezet sehova.

– De jobban érezzük magunkat tőle – mormolta Ash, és lehunyta a szemét.

Kipislogtam a szememből a könnyeket, és az asztal szélére telepedtem. Még a sírhatnékom is bántott, hiszen nem volt jogom a könnyekhez. Igaz, nekik sem. Megszorítottam a saját térdemet, az ujjam a nadrág puha anyagába mélyed, és lassan kifújtam a levegőt.

– Most össze kell tartanunk – folytatta Matthew. – Mindannyiunknak, mert már így is túl sokat veszítettünk.

Szünet – aztán megszólalt Dawson:

– Megkeresem Betht.

Ismét mindenki felé fordult; Dawson arcán semmi sem változott. Semmi érzélem – egyáltalán semmi. És akkor mindenki egyszerre kezdett el beszélni.

Daemon mennydörgő hangja túlharsogta a káoszt:

– Szó sem lehet róla, Dawson. Semmiképpen.

– Túl veszélyes – állt fel Dee, az ujjait szorosán összefonva. – Elkapnak, és azt nem élném túl. Még egyszer nem.

Dawson közönyös maradt, mintha a családjá és a barátai szavait meg se hallaná.

– Vissza kell szereznem. Sajnálom.

Ash olyan képet vágott, mintha egy tompa tárgyjal ütötték volna arcul. Alighanem én is.

– Bolond – suttozta. – Istenverte bolond.

Dawson csak vállat vont.

Matthew előrehajolt.

– Dawson, tudom, mindannyian tudjuk, hogy Beth nagyon sokat jelent a számodra, de nem keresheted meg. Addig nem, amíg rá nem jövünk, mivel állunk szemben.

Erre már fellobbant valami érzélem Dawson pillantásában, szeme színe erdőzölddé változott. Harag. Az első érzélem, amit láttam rajta, a harag volt.

– Tudom, mivel állok szemben. És azt is tudom, mit tesznek Bethszel.

Daemon előrelépett, és terpeszben megállt a bátyja előtt, a kezét ismét karba tette, láthatóan készen a harcra. Valószínűtlen látvány

volt a két iker egymással szemben – teljesen egyformák, eltekintve attól, hogy Dawson vékonyabb volt és ápolatlanabb.

– Nem engedhetem – jelentette ki Daemon olyan halkán, hogy alig hallottam. – Tudom, nem akard ezt hallani, de szó sem lehet róla.

Dawson meg sem rezdült.

– Nincs beleszólásod. Soha nem is volt.

De most már legalább tárgyaltak. Ez jó, nem? Valamiképpen tudtam, hogy a két testvér szembenállása legalább annyira megnyugtató, mint amilyen felzaklató egyben. Daemon és Dee azt gondolták, sosem tapasztalhatják meg ezt többé.

A szemem sarkából láttam, hogy Dee feléjük indul, de Andrew elkapta a kezét, hogy megállítsa.

– Nem irányítani akarlak, Dawson. Soha nem is akartalak, de éppen most jutottál ki a pokolból. Csak most kaptunk vissza téged.

– Még mindig a pokolban vagyok – vágott vissza Dawson –, és ha az utamba állsz, téged is magammal rántalak.

Daemon arcán átfutott a fájdalom.

– Dawson...

Daemon reakcióját látva gondolkodás nélkül felugrottam – valami érthetetlen kényszer hajtott. A szeretet lehetett, mert nem bírtam elviselni azt a fájdalmas arckifejezést. Most már megértettem, miért tört ki anyuból az anyamedve, valahányszor úgy gondolta, bajba kerültem, vagy valami felzaklatott.

Szél kavarodott a nappaliban, meglebbentette a függönyöket, felapozta anyu újságjait. Éreztem, hogy a lányok meglepve pillantanak rám, de nem rájuk összpontosítottam.

– Na, jó, a földönkívüli tesztoszteronszint kezd kicsit túl magasra kúszni, és nekem nem hiányzik a törött ablak meg az üvegen át

berepülő hulla tetejébe még egy idegen birkózómeccs is. – Mély levegőt vettem. – Ha nem hagyjátok abba, szétrúgom a segeteket!

Most már mindenki engem bámult.

– Mi van? – kérdeztem elvörösödvé.

Daemon ajka lassú, ironikus mosolyra húzódott.

– Lazíts, cica, vagy muszáj lesz szerezniem neked egy pamutgombolyagot, hogy azzal játssz!

Fellobbant bennem a düh.

– Ne kezd megint, tuskófej!

Daemon öntelt arccal fordult vissza a testvéréhez. Dawson mint ha szórakoztatta volna a jelenet – vagy kínoztta. Valójában nem mosolygott, nem is grimaszolt fájdalmasan. Végül megfordult és kimasírozott a nappaliból, aztán becsapódott mögötte a bejárati ajtó.

Daemon rám pillantott, én pedig bólintottam, úgyhogy egy mély sóhaj kíséretében ő is a testvére után indult, hiszen senki sem tudhatta, hova megy Dawson, vagy mit fog csinálni.

A földönkívüli cserkészgyűlés ezután feloszlott. Követtem őket a bejárathoz, végig Dee-t figyeltem. Nagyon muszáj lett volna pár szót váltanunk. Először is, sok mindenért bocsánatot kellett kérnem, másodszer, magyarázatot kellett adnom neki. Nem vártam, hogy megbocsásson, de akkor is meg kellett próbálkoznom.

Úgy megmarkoltam a kilincset, hogy elfehéredtek az ujjaim.

– Dee...

Egyenes háttal megállt a verandán, nem fordult felém.

– Nem állok erre készen.

A kilincs kiszakadt a kezemből, és bevágódott az ajtó.

HARMADIK FEJEZET

MINTHOGY ANYU MÁR E NÉLKÜL IS CSUPA IDEG VOLT, nem szóltam neki az ablakügyről, amikor délután telefonált, hogy ellenőrizze, rendben vagyok-e. Reménykedve fohászkoztam, hogy az utakat errefelé hamarabb megtisztítsák, és ki tudjak hívni egy üvegest, mielőtt anyu hazaérne.

Ettől persze még utáltam hazudni neki. Mostanában szinte nem is csináltam mást, és tudtam, mindent el kellene mondanom, különösen a feltételezett barátjáról, Willről. De hogyan zajlana le egy ilyen beszélgetés? *Figyi, anyu, a szomszédaink földönkívüliek. Az egyikük véletlenül mutánst csinált belőlem, melleleg Will egy pszichopata. Szeretnél kérdezni valamit?*

Na, igen, erre nagyon nem fog sor kerülni.

Mielőtt letette volna, még erősködött, hogy menjek el a torkom miatt az orvoshoz. Egyelőre lerázhattam annyival, hogy csak egy megfázás, de mi lesz egy hét vagy kettő múlva? Jesszusom, remélhetőleg meggyógyul addigra! Bár egy hangocska a lelkem mélyén tudta, hogy akár maradandó is lehet. Újabb emlékeztető... mindenre.

Muszáj lesz elmondanom az igazat.

Előszedtem egy instant sajtóstészta-csomagot, és már nyúltam a mikrosütő felé, amikor lenéztem a kezemre és elgondolkodtam. Most akkor nekem is van mikrohullámú erőm, mint Dee-nek és Daemonnek?

Vállat vontam, és betoltam a tálat a mikróba. Túl éhes voltam a kísérletezéshez.

A hó különben sem volt az erős oldalam. Amikor Blake tanított a Forrás kiaknázására, például a tűzgyújtásra, a gyertya helyett az ujjaim lobbantak lángra.

Amíg vártam, hogy a tészta megmelegedjen, kinéztem a mosogató feletti ablakon. Dawsonnak igaza volt: napkelte után gyönyörű látvány tárult a szemem elé. Hó borította a talajt és a fákat, az ágak végéről jégcsapok lógtak. Még most is, amikor újra leszállt az este, szépséget árasztott a fehér világ, szinte kedvem támadt kimenni a hóba játszani.

Megcsendült a mikrosütő. Állva ettem meg az egészségtelen vacsorámat, feltételezve, hogy így legalább elégetek közben pár kalóriát. Amióta Daemon megváltoztatott, és ember-földönkívüli mutáns szörnnyé tett, az étvágyam az édig ért. A kamra szinte teljesen kiürült.

Miután végeztem, fogtam a laptopomat, és letelepedtem a konyhaasztalhoz. Nehezen tudtam összeszedni a gondolataimat az elmúlt héten, és gyorsan utána akartam nézni valaminek, mielőtt *megint* elfelejtem.

Megnyitottam a Google oldalát, és begépeltem Daedalus nevét. Az első találat a Wikipédia oldala volt. Mivel nem számítottam „*Üdvözet a Daedalus titkos kormányzati szervezet oldalán*” kezdetű linkekre, rákattintottam erre.

És megismerkedtem egy csomó görög mítosszal.

Daedalust feltalálónak tekintették, többek között ő tervezte a labirintust is, amelyben a Minotaurus lakott. Amellett Icarus apja is volt, aki túl közel repült a naphoz a Daedalus tervezte szárnyakon, végül pedig megfulladt. Icarust nagyon izgatta a repülés, és ahogy az isteneket ismertem, ez valószínűleg egyfajta passzív megtorlás volt, melynek következtében Icarus elveszítette a szárnyait. Ezzel egyúttal Daedalust is megbüntették, hiszen ő készítette a szerkezetet, amivel biztosította a fia számára a szárnyalás isteni képességét.

Szép történelemlecke, de mi az értelme? Miért adna a védelmi minisztérium egy, az emberi mutációkat felügyelő szervezetnek ilyen nevet?

Hirtelen rájöttem.

Daedalus csupa olyasmit készített, ami előrevitte az emberiséget. Az isteni képességes rész pedig nagyon is illett a luxenek által átváltoztatott emberekre. Szép logikai ugrás, de lássuk be, a kormányzat éppen elég nagyra tartja magát, hogy az egyik szervezetét egy görög legendáról nevezze el.

Becsuktam a laptopot, és felálltam. Mire észrevettem magam, már a kezemben volt a kabátom, és kifelé indultam, pedig azt se tudtam, miért. Mi van, ha még több védelmis ólálkodik errefelé? Túlságosan élénk képzeletem máris elém vetítette a jelenetet: mesterlövész rejtőzik a fa ágai között – az én homlokomon pedig piros pötty jelenik meg... Szép.

Sóhajtván előszedtem egy pár kesztyűt a kabátzsebemből, és magasra emelt térddel átlábtam a hóbuckákon. Szükségem volt a testgyakorlásra, hogy ne pörögjön túl az agyam; gyúrtam egy hógolyót, és görgetni kezdtem az udvarban.

Néhány hónap alatt minden megváltozott, aztán néhány pillanat alatt újra. A félnék, könyvmoly Katy valami lehetetlenné alakult át,

de nem csak sejtszinten. Többé nem fekete-fehérben láttam a világot, és a lelkem mélyén tudtam, hogy nem a megszokott szabályok szerint irányítom az életemet.

Például *ne ölj*, meg ilyesmik.

Nem öltem meg Brian Vaughnt, a védelmist, akit Will lefizetett, hogy inkább neki adjon át a Daedalus helyett. Velem akarta zsarolni Daemont, hogy megváltoztassa, ahelyett, hogy azonnal megölné. Csakhogy *kívántam* a halálát, és meg is tettem volna, ha Daemon nem előz meg.

És nem zavart a gyilkosság gondolata.

Valami oknál fogva a tény, hogy megöltem két gonosz földönkívülit, az arumokat, jóval kevésbé zaklatott fel, mint az, hogy az emberölés nem idegesített. Fogalmam sem volt, mit árul el ez rólam, mert korábban Daemon is azt mondta, hogy az élet nem más, mint élet, de nehezen képzeltem el, amint hozzáadom a könyves blogom életrajzi részéhez a „képes hidegvérrel ölni” mondatot.

Mire az első golyóval végeztem és belekezdtem a másikba, a pamutkesztyűm teljesen átázott. Az egész testmozgástól csak jobban égett az arcom a fagyos, hóillatú levegőben. Bukta.

A kész hóemberem három részből állt, azonban karok és arc nélkül. Kicsit hasonlított arra, ahogy belül éreztem magam. A legtöbb testrészem megvolt, de létfontosságú dolgok hiányoztak ahhoz, hogy valódi legyek.

Többé fogalmam sem volt, ki vagyok.

Hátraléptem, a kabátom ujjával megtöröltem a homlokomat, és szagatatlan felsőhajtottam. Égtek az izmaid, sajgott a bőröm, de addig álltam ott, amíg a vastag felhők mögül elő nem bújt a hold, és ezüstös fényseletet nem vetett félkész teremtményemre.

Ma reggel egy hulla volt a hálószobámban.

Ott, az udvar közepén lehuppantam egy hókupacba. Egy holttest, egy újabb, éppen, mint Vaughné, aki az út mellett dőlt el, vagy mint Adamé, aki a nappaliban esett össze. Még egy gondolat furakodott át a pajzsomon, hiába igyekeztem kizárni.

Adam azért halt meg, mert megpróbált megvédeni.

A hideg, nedves levegő csípte a szememet.

Ha már az elején mindent őszintén elmondok Dee-nek, hogy mi is történt a tisztáson aznap éjjel, amikor megküzdöttünk Baruckkal meg utána, akkor ő és Adam óvatosabbak lettek volna, és nem rontanak csak úgy be a házunkba. Tudták volna, hogy Blake hozzám hasonló, és képes visszaütni, még hozzá felturbózott földönkívüli módjára.

Blake.

Hallgatnom kellett volna Daemonre. De nekem muszáj volt bizonyítanom! El akartam hinni, hogy Blake jó szándékkal érkezett, pedig Daemon megérezte, hogy valami nincs vele rendjén. Rá kellett volna jönnöm, amikor Blake kést hajított a homlokom felé, vagy amikor egyedül hagyott egy arummal, hogy teljesen megőrült.

Vagyis, valóban őrült? Magam sem hittem. Kétségbeesett volt, vadul igyekezett életben tartani Chris barátját, csapdába ejtette a saját mutációja. Bármit megtett volna a barátjáért. Nem azért, mert az élete összekapcsolódott a luxenével, hanem mert törődött Chriszszel. Talán ezért nem öltem meg – mert a tökéletes káosz pillanatában megláttam benne valamit önmagamból.

Nem zavart, hogy megöltem Blake nagybátyját a barátom védelmében.

Blake-et pedig nem zavarta, hogy megölte a barátomat a sajátja védelmében.

Kinek van igaza? Lehet valakinek itt igaza egyáltalán?

Annyira elgondolkodtam, hogy nem is tűnt fel a tarkómon érzett melegség. Megriadtam, amikor meghallottam Daemon hangját.

– Cica, mit csinálsz te itt?

Megfordultam és felnéztem. Daemon mögöttem állt, farmert és egy vékony pulóvert viselt, a szeme csillogott sűrű pillái alatt.

– Hóembert.

– Értem. – Felmérte a teremtményemet. – Néhány része hiányzik.

– Aha – morogtam.

Daemon összevonta a szemöldökét.

– Ebből még nem tudtam meg, miért ücsörögsz a hóban. A nadrágod biztosan átázott. – A szája sarka felkunkorodott. – Várjunk csak, hiszen akkor alighanem megnézhetem magamnak a fenekedet!

Felnevettem. Csak bízd Daemonre, mindjárt oldja a feszültséget egy kicsit. Vagy nagyon.

Előrecsúszott. Mintha a hó kitért volna az útjából. Törökülésben leült mellém. Egy percig egyikünk se szólt, aztán Daemon hozzám hajolt, és a vállával megbökött.

– Valójában mit csinálsz itt? – tudakolta.

Semmit sem tudtam eltitkolni előle, de *ezt* egyelőre nem akartam kitárgyalni.

– Mi van Dawsonnal? Elindult már?

Úgy tűnt, Daemon erőltetni akarja a témát, de aztán csak biccentett.

– Még nem, mert egész nap követtem, mint egy óvó bácsi. Megfordult a fejemben, hogy csengőt akasszak a nyakába.

Halkan felnevettem.

– Szerintem nem értékelné az ötletet.

– Nem érdekel. – Daemon hangjában harag csendült. – Ha elfut Beth után, annak rossz vége lesz. Mind tudjuk.

Kétségtelenül.

– Daemon, te...

– Igen?

Nehéz volt szavakba foglalni, amit gondoltam, mert ha egyszer kimondom, valósággá válik.

– Miért nem jöttek Dawson után? Tudniuk kell, hogy itt van. Ha megszökik, itt keresnék először. És nyilvánvaló, hogy figyelnek minket – intettem a házunk felé. – Szóval, miért nem jöttek el érte? Értünk?

Daemon néhány szívdobbanásnyi ideig csendben nézte a hóembert.

– Nem tudom. Bár gyanakszom pár dologra.

Visszanyeltem a félelemgombócot a torkomból.

– Mikre?

– Tényleg hallani akarod?

Bólintottam. Daemon visszanézett a hóemberre.

– Szerintem a minisztérium tisztában volt Will terveivel, tudták, hogy megszervezi Dawson szabadulását. És hagyták.

Aprót sóhajtottam, és felszedtem egy marék havat.

– Én is így gondolom.

Daemon félig lehunytt szemmel nézett rám.

– A nagy kérdés az, hogy miért?

– Biztos, hogy nem jó szándékból. – Hagytam, hogy a hó nagyja kihulljon kesztyűs ujjaim közül. – Csapda lesz. Száz százalék.

– Készen állunk – felelte egy kis szünet után. – Ne aggódj, Kat!

– Nem aggodom. – Hazugság volt, de abban a pillanatban ez tűnt a helyes válasznak. – Valamiképpen eléjük kell vágnunk.

– Igazad van. – Kinyújtóztatta hosszú lábait. Farmerja alsó része sötétkékre színeződött. – Tudod, hogyan érjük el, hogy az emberek ne fedezzenek fel minket?

– Felbosszantjátok és elrettentitek őket magatoktól?

– Vicces, de nem. Tettünk. Folyamatosan megjátsszuk, hogy nem különbözünk másoktól, hogy semmi sem történik.

– Nem tudlak követni.

Hanyatt dőlt, fekete haja szétterült a fehér szőnyegen.

– Ha eljátsszuk, hogy megúsztuk Dawson szökését, hogy nem találunk semmit gyanúsnak, vagy hogy fogalmunk sincs arról, hogy kiderültek a képességeink, talán nyerhetünk egy kis időt, amíg ki-találjuk, mi lesz a következő lépésük.

Néztem, ahogy oldalra veti a karjait.

– Gondolod, hogy majd elkövetnek egy hibát?

– Passz. Pénzt nem tennék rá, de mondhatni, nálunk marad a lab-da. Pillanatnyilag ez a legtöbb, amit nyerhetünk.

A legtöbb is szívás volt.

Daemon elvigyorodott, és mint akinek a világon semmi gondja, lassan kaszálni kezdett a karjával-lábával, mint az ablaktörlőkkel. Szép ablaktörlőkkel.

Nevetni akartam, de elakadt a hangom, olyan melegség költözött a szívembe. Sosem gondoltam volna, hogy Daemon hóangyalkát fog csinálni – és valami okból a látvány mindenestől átmelengetett.

– Ki kellene próbálnod – csalogatott lehunytt szemmel. – Széle-síti a látókört.

Alig hittem, hogy rajtam bármit is szélesítene, de lehevertem mel-lé, és utánoztam.

– Rákerestem a Daedalusra.

– Igen? És mit találtál?

Elmeséltem neki a mítoszt és a gyanúmat; Daemon csak egy gú-nyos mosollyal felelt.

– Nem lepne meg. Ehhez egó kell.

– Te már csak tudod.

– Na, ne nevetess már!

Elvigyorodtam.

– Amúgy hogy lesz ettől szélesebb a látóköröm?

– Csak várj! – válaszolta halkan nevetve. Engedelmeskedtem. Végül Daemon felült, átnyúlt értem, és felhúzott magával. Leporoltuk egymásról a havat, bár bizonyos részeken tovább időzött a feltétlenül szükségesnél, aztán visszafordultunk, hogy megnézzük a hóangyalainkat.

Az enyém kisebb volt, és aránytalan, mintha fejnehéz volnék. Daemoné tökéletes lett – a stréber!

Magam köré fontam a karjaimat.

– Várom a megvilágosodást.

– Az nincs. – Nehéz kezét a vállamra tette, odahajolt, és csókot nyomott az arcomra. Forró volt az ajka. – De vicces volt, nem? Most pedig... – Visszakormányzott a hóemberhez. – Fejezzük be őt is, nem maradhat tökéletlen! Hiszen itt vagyok.

A szívem félreütött. Olyan sokszor gondolkodtam már el rajta, hogy Daemon vajon tud-e olvasni a gondolataimban. Ha akart, nagyon is rá tudott tapintani a lényegre.

Fejemet a vállának döntöttem, és azon gondolkodtam, mikor lett a különleges tuskóból ez a srác, aki, bár még mindig fel bírta dühíteni, de amellet lépten-nyomon meglepett és ámulatba ejtett.

Akibe örülten beleszerettem.

NEGYEDIK FEJEZET

A MIKOR A HÓMARÓK ELÉRTEK HOZZÁNK A VÁROSON ÁT, és a mel-
lékutakat is letakarították, Matthew gyakorlatilag azonnal ke-
rített egy üvegest. Csak percekkel az előtt hajtottak el, hogy anyu
hazaért volna pénteken; úgy nézett ki, mint aki pöttyös egyenruhá-
jában evett, aludt és mentett életeket.

A nyakamba ugrott, majdnem fel is döntött.

– Kicsim, úgy hiányoztál!

– Te is nekem! – öleltem meg ugyanolyan szorosán. Könnyekkel
a szememben eresztettem el, félrepillantottam, és megköszörültem
a torkomat. – Fürödtél egyáltalán a héten?

– Nem. – Megint megpróbált megölelni, de hátraugrottam. Anyu
nevetett, ám megláttam a szemében a szomorúságot, mielőtt gyor-
san a konyha felé fordult volna. – Csak viccelek! Tudod, vannak ám
tusolók a kórházban. Esküszöm, tiszta vagyok!

Követtem, és összerezzenem, amikor egyenesen a lerabolt hűtő-
szekrényhez lépett. Kinyitotta, aztán hátralépett, és a válla felett rám
nézett. Néhány szőke tincs elszabadult a kontyából, elegáns szemöl-
dökét összevonta, hegyes kis orra ráncba futott.

– Katy?

– Bocs – vonogattam a vállamat. – Belepert a hó. És megéheztem. Sokszor.

– Azt látom – csukta vissza a hűtőajtót. – Semmi gond, később elmegyek bevásárolni. Most már nem olyan rossz az utak állapota. – Megdörgölte a homlokát. – Habár néhány úgy néz ki, mint ami csak hójáróval járható, de azért bejutok majd a városba.

Vagyis hétfőn már iskola is lesz. Pfuj!

– Elmegyek veled.

– Az jó lenne, kicsim. Mármint, ha nem akarsz mindenfélét beledobálni a kosárba, aztán meg hisztizni, ha kiveszem.

– Nem vagyok már kétéves – néztem rá sötéten. Anyu beleásított a cinkos mosolyba.

– Alig volt pár szabad percem. A legtöbb nővér nem ért be, úgyhogy rám maradt a baleseti, a szülészeti őrző és a kedvencem... – szünetet tartott, és kivett egy palack vizet –, a detox.

– Az szívás. – Szorosan a nyomában maradtam, mert tényleg nagyon hiányzott.

– El sem hiszed, mekkora. – Kortyolt a vízből, aztán megállt a lépcső alján. – Összevérreztek, lepisiltek és lehánytak, nem is mindig ebben a sorrendben.

– Pfuj! – válaszoltam, magamban pedig felírtam az ápolónői szakmát is az iskolai adminisztráció mellé a pályaválasztási tiltólistára.

– Ja, igen! – Már fellépett a lépcsőre, de a fok szélén tétován visszafordult. Ajjaj! – Mielőtt elfelejtem, jövő héttől változtattam a besztázsonon. Hétfégenként ezentúl Grant helyett Winchesterben leszek. Pörgősebb a város, több dolog akad a hétvégi műszakban, mint errefelé, azonkívül Will is dolgozik a hétvégén, szóval jobban jön ki így.

Vagyis még több időt lesz távol... *micsoda??* Kihagyott a szívem, és úgy éreztem magam, mintha pörögve zuhannék a semmibe.

– Hogy mondtad?

Anyu aggodalmasan nézett rám.

– Kicsim, a hangod... Tényleg szeretném megnézni a torkodat.

Jó? Vagy megkérhetjük Willt is. Biztosan szívesen megtenné.

– Hallottál... hallottál Willről? – nyögtem ki dermedten.

– Persze, felhívott a nyugati Internal Med konferenciáról – mosolyodott el anyu lassan. – Minden rendben?

Nem, semmi sem volt rendben.

– Na, gyere! – intett. – Menjünk fel, hadd nézzek a torkodba a tükörrel!

– Mikor... mikor beszéltél Will-lel?

Zavar futott át anyu szép arcán.

– Pár napja. Drágám, a hangod...

– Semmi baj a hangommal! – A mondat felénél elcsuklott, persze, és anyu úgy nézett rám, mintha azt vallottam volna be, hogy nemsokára nagymamává akarom tenni. Itt volt a lehetőség, hogy elmondjam az igazat.

Feljebb léptem és megtorpantam. A szavak – az igazság – összegabalyodtak a hangszálaim és az ajkam között. Senkitől nem kérdeztem meg, elmondhatom-e anyunak a dolgokat, még csak nem is szóltam róla senkinek. És ő vajon hinne nekem? Ami pedig a legrosszabb, hogy szerette Willt. Pontosan tudtam, hogy így van.

Fájdalmas csomóba zsugorodott a gyomrom, de legyűrtem a pánikot.

– Mikor jön haza?

Anyu figyelmesen az arcomba nézett, a száját vékony vonallá szorította össze.

– Majd egy hét múlva, de Katy... biztos, hogy ezt akartad mondani?

Tényleg visszajön? És ha beszélt anyuval, az azt jelenti, hogy sikeresen átment a mutáción, vagyis Daemon és én most már hozzá vagyunk kötve? Esetleg elmúlt a hatás?

Beszélnem kellett Daemonnel. Azonnal.

– Igen – böktek ki, a szám olyan száraz volt, hogy nyelni sem bírtam. – Bocs, most mennem kell.

– Menned? Hová?

– Daemonhöz – feleltem, már a csizmámért sietve.

– Katy! – Anyu megvárta, hogy megálljak. – Will elmondta.

Megfagyott bennem a vér. Lassan visszafordultam.

– Mit mondott el?

– Téged és Daemon... hogy eldöntöttétek, hogy járni fogtok. – Szünetet tartott, és *szigorúanyus* pillantást vetett rám, ami azt jelentette: *csalódtam benned*. – Állítólag neki mondtad, és, kicsim, csak azt szeretném, ha az ilyesmit nekem mondanád el előbb. Nem másról szerettem volna megtudni, hogy a lánynomnak komoly barátja lett.

Leesett az állam.

Anyu mondott még valamit, talán rá is bólintottam, de azt sem tudtam, mire. Akár azt is mondhatta volna, hogy Thor és Loki az utcánkban vívja az utolsó csatát – egyszerűen nem hallottam a szavait. *Mire készül Will?*

Amikor végre feladta, hogy társalogni próbáljon velem, felkaptam a csizmámat, és átrohantam Daemonék házához. Már amikor kinyílt az ajtó, tudtam, hogy nem Daemon áll mögöttem, mert nem éreztem a riasztó földönkívüli kapcsolatot, a bizsergést a tarkómon, ami a közelségét jelezte.

Azonban Andrew ragyogó, óceánkék színű szemére nem számítottam.

– Te! – állapította meg, a hangjában mély utálattal.

– Én? – pislogtam.

– Igen, te – tette karba a kezét. – Vagyis Katy, a kis idegen-ember hibrid lány.

– Na, jó, beszélnem kell Daemonnel. – Beléptem volna, de gyorsabb volt nálam, eltorlaszolta az utamat. – Andrew!

– Daemon nincs itt – mosolygott hűvösen.

Én is karba fontam a kezemet, és nem mozdultam a küszöbről. Andrew mindig is utált engem. Azt hiszem, úgy általában nem kedvelte az embereket. Vagy a kiskutyákat. Vagy a baconot.

– Akkor hol van?

Andrew kilépett, és becsukta maga mögött az ajtót; a bakancsa orra most a csizmámhoz ért.

– Reggel elment. Gondolom, az Esőembert követi.

Perzselő düh lobbant bennem.

– Dawsonnak semmi baja!

– Valóban? – vonta fel a szemöldökét. – Talán ha három mondatot mond naponta, és kész.

Ökölbe szorult a kezem. Finom szellő lebegtette a hajamat, elemelte a tincseket a vállamról. Annyira szerettem volna megütni!

– A jó ég tudja, min megy keresztül. Legyen már benned valami együttérzés, te segg! Különben nem is tudom, mit akarok én veled. Hol van Dee?

A gunyoros mosolyt rideg gyűlölet váltotta fel Andrew arcán.

– Dee itt van.

Vártam, hátha mond még valamit.

– Igen, ezt magamtól is kitaláltam. – Amikor még mindig nem felelt, éreztem, nagyon közel állok hozzá, hogy megmutassam, mire képes ez a kis idegen-ember hibrid lány. – Te mit keresel itt?

– Engem szívesen látnak. – Lehajolt, olyan közel, hogy megcsókolhatott volna; kénytelen voltam hátrálépní. Andrew követett. – Téged pedig nem.

Au. Na, jó, ez fáj. Mire észbe kaptam, a hátam a veranda korlátjának szorult. Csapdába estem. Nem hátrálhattam tovább, Andrew pedig nem visszakozott. Éreztem magamban a Forrás erejét, a tiszta energiát, amit a luxenek, és most már én is, képesek voltunk felhasználni. Szétáradt, megbizsergette a bőrömet, mint a statikus elektromosság.

El tudnám mozdítani Andrew-t.

Valamit ő is megláthatott a szememben, mert felhúzta az ajkát.

– Még csak ne is gondolj erre a szarakodásra velem szemben, mert ha ütsz, én visszaütök, és nem lesznek miatta álmatlan éjszakáim.

Rendkívül nehezemre esett leküzdeni a testem reakcióját Andrew-vel szemben. Az emberi oldalam küzdött azzal a másikkal, akármi is volt az, ami meg akarta érinteni az erőt, kihasználni, alkalmazni. Mintha egy eddig nem használt izom rángatózott volna bennem. Emlékeztem az erő szédítő rohamára, és hogy milyen volt szabadon eresztetni.

Egy pici, icipici részem élvezte – ami halálra rémített. Andrew szerencséjére, mert ez a félelem kifogta a szelet a vitorlámból.

– Miért utálsz te engem? – kérdeztem. Andrew félrebillentette a fejét.

– Ugyanaz történik, mint Bethszel. Minden szép volt, amíg meg nem érkezett. Utána elveszítettük Dawsont, és nagyon jól tudod, hogy nem is kaptuk vissza, valójában nem. És most Daemonnal is

megtörténik, csak éppen ezúttal Adam is bekerült a darálóba. És meghalt.

Most először pillantottam meg kristályszemében az arrogáns utálkozáson kívül valami mást is. Fájdalmat – azt a fajtát, amit én is olyan jól ismertem. Azt a megtört, reményvesztett pillantást, ami rám is jellemző volt, miután apám belehalt a rákba.

– És nem ő lesz az egyedüli áldozat – folytatta rekedten. – Te is tudod, de érdekel ez téged? Nem. Az emberek mind közül a leginkább önző létformát képviselik. És ne is tettesd, hogy jobb vagy! Ha jobb volnál, már a kezdet kezdetén távol maradtál volna Dee-től. Akkor sosem támadtak volna meg, Daemonnek pedig nem kellett volna meggyógyítania. Ez az egész nem történt volna meg. A te hibád. Az egész a te fejedre száll!

Igen, a napom hátralévő része szívás volt. Aggódtam, mit tett Dawson, hogy Daemonnek egész nap a nyomában kell járnia, és rettegtem, hogy a védelmisek eljönnek és mindannyiunkat begyűjtnek. Mindennek a tetejébe a frász tört ki amiatt is, hogy mit tervezhet Will, az Andrew-vel folytatott párbeszéd után pedig másra sem vágytam, mint hogy a fejemre húzzam a takarómat.

Körülbelül egy óráig bírtam úgy. Az önsajnálati rohamaim mindig viszonylag hamar véget értek, amikor a dolog bosszantani kezdett.

Kihúztam a fejemet a hátsómból, leültem a laptopom elé, és belekezdtem a könyvek értékelésébe. Amióta körbezárt a hó, Daemon pedig a legtöbb idejét Dawsonnal töltötte, négy regényt olvastam el. Nem egyéni csúcs, de egész jó, ha azt vesszük, hogy az értékelések terén rohadtul elcsúsztam.

Mindig jó érzés volt megírni egy könyv értékelését, amit élveztem, és most rákapcsoltam: még bizarr képeket is kerestem a neten, hogy nyomatékot adjak a véleményemnek. A cuki kiscicákat és a lámákat szerettem a legjobban. Meg Dean Winchestert. Amikor rákattintottam a „közzétesz” gombra, elmosolyodtam.

Egy megvolt, három várakozik.

Sorozatban írtam meg őket, aztán átfutottam néhány kedvenc bloggertársam írásait. Az egyikük beszerzett egy olyan fejléct, amiért csúf dolgokra is kapható lettem volna. A magam részéről sosem értettem túlságosan a weblapszerkesztéshez, ami megmagyarázta a nem éppen zseniális hátteremet.

Elszaladtunk anyuval bevásárolni, aztán megvacsoráztunk. Már-már hajtóvadászatot hirdettem Daemon után, amikor megéreztem a tarkómon a meleg bizsergést. Kirontottam a konyhából, közben majdnem elgázoltam anyut, aki meglepetten bámult rám. Egyetlen másodperccel az után, hogy Daemon kopogott, feltéptem az ajtót, és nem éppen várakozó karjaiba vetettem magam.

Készületlenül érte a támadás, hátratántorodott egy lépést, de aztán mély hangon felnevetett, és ő is átölelt. Amennyire az erőmből telt, szorítottam én is, és olyan szorosan összeöleleztünk, hogy éreztem, ahogy a szíve, az enyémet követve, egyre gyorsabban ver.

– Cica – mormolta. – Tudod, mennyire szeretem, ha így köszön-tesz.

Az arcom a vállához szorult, elborított fűszeres férfillata. Csak valami érthetetlenséget motyogtam válaszul. Daemon a levegőbe emelt.

– Aggódtál, igaz?

– Aha. – Erről eszembe jutott, tulajdonképpen mennyire aggódtam egész nap. Kiszabadítottam magam az öleléséből, és a mellkasára csaptam. Tiszta erőből.

- Au! – jajdult fel, de azért vigyorogva dörzsölgette a mellkasát.
- Ezt miért kaptam?
- Karba tettem a kezem, igyekeztem halkan válaszolni.
- Hallottál már a mobiltelefonról?
- Ja, persze – vonta fel a szemöldökét. – Az a kis izé azzal a csomó király alkalmazással, és...
- Akkor miért nem volt nálad? – szakítottam félbe.
- Lehajolt, és úgy felelt, hogy az ajka az arcomhoz ért. Beleborzongtam. Ez nem ér.
- Ha ide-oda váltok a valódi alakomba, az nem tesz igazán jót az elektronikának.
- Ó, erre nem is gondoltam!
- Azért szólhattál volna. Azt hittem...
- Mit hittél?
- Tényleg magyarázzam?* – kérdezte a tekintetem. Daemon pillantása fénytelenre vált. Két tenyere közé fogta az arcomat, hozzám hajolt, és édesen megcsókolt, aztán ugyanolyan halkán szólalt meg.
- Cica, semmi sem fog velem történni. Én vagyok az utolsó, aki miatt aggódnod kell.
- Lehunytam a szememet, belélegeztem a teste melegét.
- Tudod, ennél nagyobb ostobaságot talán még sosem mondtál.
- Komolyan? Sok ostobaságot szoktam beszélni.
- Tudom, szóval ezt veheted dicséretnek. – Mélyet lélegeztem. – Nem akarok olyannak tűnni, mint a pasi-megszállott csajok, de a dolgok kettőnk között kicsit... másként állnak.
- Daemon egy pillanatig hallgatott, aztán mosolyra húzódott az ajka.
- Igazad van.
- Befagyott a pokol. Piros hó esett.

– Tessék?

– Igazad van. Be kellett volna jelentkeznem valamikor. Sajnálom.

A világ lapos. Elképzelésem se volt, mit mondhatnék. Daemonnek, saját bevallása szerint, az esetek 99%-ában igaza volt.

– Nem jutsz szóhoz – nevetett halkan. – Ez tetszik. És az is, hogy így veszekszel velem. Szeretnél még egyszer megütni?

– Te egy akkora... – nevettem el magam én is, de akkor kinyílt mögöttem az ajtó, és anyu lépett ki a torkát köszörülgetve.

– Én nem tudom, mit kedveltek annyira a verandákban, de gyertek be! Megfagytok idekint.

Az összes vérem az arcomba szökött, de nem állíthattam meg Daemon-t. Eleresztett, besietett, és azonnal nekiállt anyu felolvasztásának, amíg nem maradt más belőle, mint egy ragacsos pocsolva a folyosó közepén.

Imádtam az új frizuráját. Volt neki? Azt én is észrevettem, hogy a haja másként áll, de azt gondoltam, megmosta, vagy valami. Daemon szerint gyönyörűen csillogtak a gyémánt fülbevalói, a lépcső előtti szőnyeg otthonos hangulatot teremtett, és a fura vacsora maradéka – arra még nem tudtam rájönni, mit is tálalt elém anyu – istenien illatozott. A világ összes nővérét felmagasztalta, de addigra már nem bírtam legyűrni a szemforgatási kényszert. Daemon nevetségesen viselkedett.

Elkaptam a karját, és vonszolni kezdtem a lépcső felé.

– Oké, szép volt, jó volt...

Anyu karba fonta a kezét.

– Katy, mit mondtam neked a hálószobádról?

És én még azt hittem, ennél jobban nem lehet elvörösödni.

– Anyu! – Megrántottam Daemon karját, de ő nem mozdult. Anyu arca sem enyhült meg.

Sóhajtottam.

– Anyu, úgysem fogunk lefeküdni, amikor itthon vagy.

– Nos, drágám, jó tudni, hogy csak olyankor fekszetek le, amikor nem vagyok itthon.

Daemon köhécselésbe fojtotta a mosolyát.

– Maradhatunk...

Gyilkos pillantást vetettem rá, és végre sikerült felrángatnom az első lépcsőfokra.

– *Anyuuuu!* – Itt már csak a nyafogás segíthetett.

Anyu végre engedett.

– Az ajtót hagyjátok nyitva!

– Kösz! – ragyogtam rá, aztán megfordultam, és felcibáltam Daemon a lépcsőn, mielőtt a rajongójává formálta volna anyut.

– Rettenetes vagy! – közöltem vele rosszállón, miután belöktem a szobámba.

– Te pedig engedetlen – válaszolta, és vigyorogva elhátrált. – Úgy hallottam, édesanyád azt kérte, hagyd nyitva az ajtót.

– Nyitva van – intettem magam mögé. – Réсныire. Tehát nyitva.

– Ez szörszálhasogatás – huppant le az ágyra, kinyújtotta a karját, és hívogatón felém intett. Cinkos csillogás mélyítette el szeme zöldjét. – Gyere... gyere közelebb!

Nem mozdultam.

– Nem azért hoztalak fel ide, hogy behódoljunk a vad, állatias vágyainknak.

– A fenébe! – Daemon az ölébe ejtette a kezét.

Visszafajtottam a nevetést, mert azzal csak bátorítottam volna, és elhatároztam: véget vetek a játéknak.

– Beszelnünk kell. – Az ágy felé oldalaztam, és halkra fogtam a hangomat. – Will felhívta anyámat.

Daemon szeme összeszűkült.

– Részletek?

Leültem mellé, és a mellkasomhoz húztam a lábamat. Elmondtam neki, amit anyutól hallottam, és amíg hallgatta, az állán rángatózni kezdett egy izom, mint a szívverés. Nem szolgálhattam jó hírekkel, és semmi módon nem jöhettünk rá, maradandónak bizonyult-e a mutáció, vagy mit tervez Will, hacsak őt magát meg nem kérdezzük – hát hogyne.

– Nem jöhet vissza – jelentettem ki a halántékomat dörzsölgetve; a fejembe Daemon tikkelésével egy ritmusban lüktető fájdalom kezdte befészkelni magát. – Tudhatja, hogy ha a mutáció nem bizonyul tartósnak, megöled. Ha viszont igen...

– Akkor nála vannak a nyerő lapok – fejezte be Daemon.

Hanyatt vettem magamat.

– Jó ég, ez aztán a szarság... egy kicseszett, hatalmas, hegynyi kupac szarság! – Mintha minden oldalról átok sújtott volna minket. – Ha visszajön, nem engedhetem anyu közelébe. El kell mondanom neki az igazat.

Daemon csendesen fészkelődött az ágyon, végül a fejtámlának dőlt.

– Nem akarom, hogy elmondd.

Zavartan oldalra hajtottam a fejemet, és a szemébe néztem.

– Muszáj lesz. Veszélyben van.

– Akkor lesz veszélyben, ha elmondod neki – tette karba a kezét Daemon. – Megértem, miért szeretnéd, miért érzed, hogy szükséges, de ha megtudja, nem lesz többé biztonságban.

Bizonyos fokig megértette. Minden ember, aki megtudta a titkot, veszélybe került.

– De rosszabb, ha nem tud semmit, Daemon. – Felültem, majd felértedeltem és felé fordultam. – Will elmebeteg. Mi van, ha visszajön,

és ott folytatja, ahol abbahagyta? – Már a gondolatától is a rosszulét környékezett. – Ezt nem hagyhatom.

Daemon átfuttatta az ujjait a haján; a mozdulattól vékony inge megfeszült a karizmán. Nagyot fújt.

– Először azt tudjuk meg, hogy Will valóban vissza szándékozik-e jönni!

– És mit javasolsz, hogy csináljuk? – csattantam fel ingerülten.

– Azt még nem gondoltam ki – erőltetett ki magából egy mosolyt Daemon. – De rájövök.

Tehetetlenül ültem ott. Logikusan mérlegelve volt még időnk. Nem végtelen sok – néhány nap, ha szerencsénk van, egy hét –, de még volt. Egyszerűen nem tetszett a gondolat, hogy anyunak ne áruljak el semmit.

– Mivel foglalkoztál egész nap? Dawsont kergetted? – kérdeztem, ejtve a témát. Bólintott, és a szívem megsajdult. – Mit csinált?

– Csak bóklászott, de igyekezett lerázni. Tudom, hogy az iroda-épületbe akar visszajutni, és ha nem lógok a nyakában, meg is tette volna. Most is csak azért mertem egyedül hagyni, mert Dee szemmel tartja. – Elhallgatott, félrenézett, megfeszült a válla, mintha valami nagy súly nehezedett volna rá. – Dawson... a végén még újra a kezükre játssza magát.